

for tobak på vej. Tak til fru Yvonne Herløv Andersen for at gøre opmærksom på det.

Det er også forbudt at ryge ovre i sidegemakkerne her. Det er jeg også glad for at få at vide. Det vil jeg fremover gøre folk opmærksom på, når jeg ser dem, men jeg synes, det er flovt, at det ikke overholdes. Folk, der vil stå med pegefingern – og det er der jo en del folketingsmedlemmer, der gerne vil – og sige, at andre ryger for meget, bør måske selv gå forrest og overholde de regler, der så er.

Når vi ser på en anden sygdom, der er meget udbredt, nemlig hjertekarsygdomme, er der også der en meget klar sammenhæng mellem job og dødelighed. Jeg så forleden dag, at buschaufførerne i de store byer har 80 pct. risiko, altså næsten dobbelt så stor risiko, som andre mennesker har, for at få en blodprop. Der er en stigende dødelighed blandt buschauffører af hjertekarsygdomme i modsætning til blandt befolkningen i almindelighed.

Det her er jo ikke kommet af ingenting, for det er en udvikling, der er accelereret de sidste 10 år. Og hvad er der sket de sidste 10 år på busområdet? Der er sket en øget udlicitering. Der er en sammenhæng mellem et politisk flertals beslutning om flere udliciteringer, og at mennesker dør af hjertekarsygdomme. Det synes jeg de partier, der både vil snakke for folkesundhed og samtidig er de mest energiske forkæmpere for mere og mere udlicitering, faktisk bør tage en intern debat om. Det hænger ikke sammen.

Det samme gælder, når vi år efter år noterer os, at social- og sundhedssektoren er den absolut største producent i Danmark af førtidspensionister, altså at vi inden for den offentlige sektor har nogle arbejdsvilkår, som gør folk så syge, at de mister hele eller det meste af deres arbejdsevne. Det ser vi bare på. Jamen det er altså et politisk ansvar, at det er sådan. Det er altså politikere, der er den øverste ledelse for den her sektor, og derfor kan vi ikke sige, at vi går ind for bedre sundhed og så alligevel ikke gøre noget for den af vores egne sektorer, der producerer mest usundhed.

Vi prøvede i finanslovforhandlingerne, og det kunne vi desværre ikke gøre ovre ved sundhedsministeren, som jeg har redegjort for før, men så har vi andre muligheder for at forhandle det her og få indført, at der selvfølgelig skal gælde de samme regler om bedriftssundhedstjeneste inden for social- og sundhedssektoren, som der gælder inden for alle andre

brancher. Det ville være et meget konkret tiltag for at få stoppet noget af udviklingen her. Det kunne vi desværre ikke få flertal for; det vil vi naturligvis tilstræbe også ved en anden lejlighed.

Det samme gælder, når vi har fremsat vores forslag om at forbedre miljøet for børnene i daginstitutioner og skoler. Vi ved, de bliver syge af, at der er for dårlige lokaleforhold, at der er for dårlige vilkår der, hvor de tilbringer en meget stor del af deres dag. Er der nogen vilje i Folketinget til at gøre noget ved det? Nej, det prioriteres også hver gang ned.

Når vi snakker kampagner og nu er enige om, at det er godt at stoppe reklamerne for tobak, så vil jeg sige, lad og da også tage fat i bryggeriernes kampagner. Carlsberg har købt et helt fodboldhold, FCK, for at de unge kan se deres helte rende rundt med Carlsbergs logo. Og så taler vi om, at de unge drikker for meget. Det kan ikke passe, at vi tillader det. Det kan ikke passe, at vi tillader, at de kører folk i bus fra gymnasiet og til værtshuset. Det kan ikke passe, at vi tillader, at man plastrer byer til med reklamer for P-dag og J-dag, og hvad ved jeg, når påskebryg og julebryg, netop de stærkeste øltyper, kommer på gaden. Det tillader vi; det bør vi også stoppe.

Forebyggelse er altså ikke først og fremmest reklamer og kampagner. Forebyggelse er konkret handling, bedre arbejdsmiljø, et bedre miljø i almindelighed, og igen her ser vi partier, der siger, de er for bedre sundhed, men de synes så, at det er dårligt, når man prøver at begrænse bilismen i de danske byer. Det må man ikke. Nu jager vi igen bilisterne. Det hænger ikke altid sammen.

Jeg synes også, det på andre leder er beskæmmende at se udviklingen ude i kommunerne. Man fjerner sted efter sted de ting, der gør, at folk kunne forebygge at blive mere syge. Det er personlige tillæg til pensionister. Det er for mange pensionister for dyrt at få ordentlig tandbehandling, briller, fysioterapi, den medicin, der er brug for. Sundhedsplejen skæres ned. Der tales om de unges spisevaner, jamen vi fjerner konsekvent bespisning i daginstitutionerne. Det var der tidligere i skolen, det har vi helt glemt. Det var netop noget, der kunne gøre, at folk fik en mere sund start på dagen, mere sund mad, end de ellers får.

Der indføres brugerbetaling, som gør, at folk ikke har råd til den medicin, de har brug for, og det betyder – sådan er det jo – at for en enlig,